

Το τελευταίο Πάσχα του Γέροντα Παΐσιου(1994)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Τώρα, όσον άφορα στον Γέροντα Παΐσιο, με αφορμή την Θεολογική Σχολή, ιδιαίτερα κατά την περίοδο 93-94, πήγαινα τακτικά στην Σουρωτή και έκανα αρκετές, τότε, ακολουθίες, Λειτουργίες, κλπ.

Θυμάμαι ότι, όταν κάναμε ένα Ευχέλαιο και την ώρα πού ή άναξιότης μου θα έχριε τον Γέροντα Παΐσιο, εκείνος, λόγω της ιεροσύνης μου και της ταπείνωσης του, βέβαια, έσκυψε και φίλησε το αμαρτωλό χέρι μου. Εγώ τότε, κοκκίνισα, τάχασα, και ό μόνος τρόπος πού μπορούσα νομίμως να αντιδράσω ήταν κι εγώ, αυθόρμητα, να πάρω την ιδική του ευχή, γιατί είχα μπροστά μου έναν Άγιο, και να ασπασθώ κι εγώ, ταυτόχρονα, το δικό του χέρι. Με την κίνηση, όμως, πού έκανα για να φθάσω και να ασπασθώ το δικό του χέρι, έγινε μία σύγκρουσης κεφαλιών...!

Μόνο, πού το ένα ήταν γεμάτο μυαλό, ή μάλλον, γεμάτο θεία Χάρι, και το άλλο ήταν κούφιο, και από μυαλό, και από Χάρι, και αυτό φάνηκε και από τον χτύπο - σχήμα υπερβολής, βέβαια.

Αποκορύφωμα βέβαια όλης αυτής της συγκυρίας, με αφορμή την Θεολογική Σχολή, πού με έστειλε ό π. Παΐσιος, ήταν να κληθώ στην Μονή της Σουρωτής, για να κάνω τις ακολουθίες του Πάσχα, το 1994, το τελευταίο Πάσχα της επί γης ζωής του Γέροντα.

Τώρα, το πώς πήρα άδεια από τον Δεσπότη μου, στην Λαμία, και πώς ένας Δεσπότης είναι δυνατόν να αφήσει έναν ιερέα, να πάρει άδεια το Πάσχα, είναι μυστήριο, είναι ανεξήγητο, το πώς άνοιγαν οι πόρτες... Μάλιστα, μου είπε ό τότε Σεβασμιότατος, κυρός Δαμασκηνός: «Φύγε αμέσως, δεν θέλω να μου εξήγησης κανένα λόγο». Και, τότε, του είπα, γιατί του άρεσαν τα αστεία: «Φεύγω πριν το μετανιώσετε»....

Πράγματι, έφυγα γιατί φοβόμουν να μη το μετανιώση και να μην έπηρεασθή... Είχα προετοιμασθή, να του πω πολλά επιχειρήματα, μήπως και με άφηνε να πάω εκεί, στην Σουρωτή, αλλά δεν χρειάσθηκε.

Και θυμάμαι όλα, όσα έγιναν εκείνη την Μεγάλη Εβδομάδα, στην Σουρωτή τα συγκινητικότερα, και ιδιαίτερα την Μεγάλη Πέμπτη το πρωί, στην Λειτουργία, στην ακολουθία, και κατά την ακολουθία της Αναστάσεως, πού αυτές έγιναν χωρίς κόσμο, εννοείται. Έγιναν παρουσία μόνον του Γέροντος και της αδελφότητος εκεί, στο παρεκκλήσι των Ταξιαρχών, των Αρχαγγέλων.

Τί να πρωτοαναφέρω, από όσα επιτρέπονται, βέβαια. Ό τρόπος με τον όποιο ό π. Παΐσιος έπαιρνε το Άγιο Φώς κι ενώ έψελνε τόσο σιγά, νόμιζες ότι βοά προς τον Κύριο. Όπως τότε, πού είπε ό Θεός στον Μωυσή «τί βοάς προς με;» κι ό Μωυσής μιλούσε από μέσα του. Πώς σιγόψελνε σέ όλη την ακολουθία... Ό τρόπος πού έλεγε τα «Αληθώς Ανέστη!» Η ευλάβεια του. Οι σταυροί του. Το ύφος του, οι κινήσεις του, τα πάντα του. Το πώς κοινωνούσε από την αναξιότητα μου. Μάς έπιανε ένα τρέμουλο... Η καρτερία του, πού έδειχνε στους πόνους. Η όλη φερέπονος διάθεσίς του, κλπ., γιατί, τότε, είχαν απομείνει μόνο 25-30 κιλά βάρος στο σώμα του.

Φυσικά, μου μένει αξέχαστη ή τελευταία συνάντησις πού είχαμε μετά τον Εσπερινό της Αγάπης, όπου μεταξύ των άλλων, μου έλεγε τί του είχαν πει οι γιατροί. Οι γιατροί του είπαν, ότι ό καρκίνος θα έκανε μετάστασι και θα πήγαινε από το Α όργανο, στο Β στο Γ, στο Δ... στο Ν, παντού. Έτσι του είχαν πει οι γιατροί, γιατί ήθελε να μάθη και την αλήθεια. Και, τότε ό π. Παΐσιος απήντησε χαριτωμένα, αναστάσιμα, ευχάριστα: «Ας πάει όπου θέλει ό καρκίνος, αρκεί έδω να μη πάει» είπε δείχνωντας το κεφάλι του. Δηλ., εννοούσε αρκεί να μη πειραζόταν ό νους του, για να έχει καλή απολογία. Γιατί, μου έλεγε: «Δεν έχει σημασία το πότε θα φύγωμε. Σημασία έχει να είμαστε πάντοτε έτοιμοι».

Μετά απ' αυτό, είπε στους γιατρούς: «Με κάνετε αστροναύτη, με τα οξυγόνα, με το α'καί με το β'... Τώρα, όμως, τελείωσε ή αποστολή σας. Τώρα αρχίζει ή δουλειά του Θεού». Μου είπε τότε και διάφορα άλλα...

Αλλά, καταλήγω εκεί πού ξεκίνησα. Εάν δεν έκανα παράλογη υπακοή να πάω Θεολογική Σχολή, προφανώς, μάλλον, δεν θα είχα αυτές τις πολλές και άλλες ευλογίες και πνευματικές παρηγοριές, πού είχα -αναξίως πάντα-, για τις όποιες, βέβαια, είμαστε αναπολόγητοι. Ελπίζομαι όμως στις ευχές του Γέροντα.

Ανάλογες, ανεξίτηλες παραστάσεις από τον παππούλη, έχομε, εννοείται, και από το Άγιον Όρος, πού ζούσε εκεί σαν καιομένη λαμπάδα. Από εκεί, π.χ., έχω μία

κασέτα, από την ακολουθία της Αναστάσεως, στο Κελλί του π. Ισαάκ, όπου πάντα έκανε Πάσχα ο Γέροντας. Τότε, ήμουν δόκιμος, αλλά και άλλες φορές, ως φοιτητής, είχε τύχει να κάνω εκεί Πάσχα. Όλοι ήμασταν συγκινημένοι από την παρουσία του Γέροντα, ο οποίος ερχόταν από το πρωί του Μεγάλου Σαββάτου και διηγιόταν ευχάριστα, ωφέλιμα περιστατικά.

Ο Γέροντας, όταν έψελνε, έψελνε από τα φυλλοκάρδια της καρδιάς του. Όταν μάλιστα κάποιος του έλεγε «Γέροντα ψάλε κάτι κι εσύ», έλεγε «ά, εγώ δεν θέλω να ψάλω κάτι, γιατί θέλω να ψέλνω συνέχεια», δηλ. συνεχώς. Πράγματι, σιγόψελνε σ' όλην την ακολουθία εκεί στην Λιτή -ας την πούμε έτσι- του παρεκκλησίου του Κελιού, του π. Ισαάκ.

Μάλιστα, εκεί ήταν κι ένας Λιβανέζος, -γιατί ήμαστε είκοσι πέντε περίπου άτομα εκ των οποίων δύο ήσαν Λιβανέζοι- και του είπε ο π. Παΐσιος «να διαβάσετε τις Πράξεις και στα Αραβικά». Και του άπαντα ο Λιβανέζος «μα, Γέροντα, δεν είναι σωστό, γιατί όλοι εσείς είστε Έλληνες, δεν θα καταλαβαίνετε τίποτε από τα Αραβικά». Και λέει ο π. Παΐσιος: «Καλύτερα, για να μην έχωμε και ευθύνη εν ημέρα κρίσεως».... Έλεγε κι άλλα τέτοια χαριτωμένα.

Κάποια στιγμή, του είπε ένας Λιβανέζος: «Γέροντα, να σέ βγάλω «μία» φωτογραφία;» Κι ο Γέροντας του λέει: «Πονηρούλη, «μία» στα Αραβικά, σημαίνει 100»!

Ήταν άνοιξης, άκουγε τα πουλιά έξω να κελαϊδάνε και με ρωτάει: «Τί λένε, τώρα, τα πουλάκια;» «Που να ξέρω Γέροντα;» του λέω. «Ευλογημένε, λένε το «Χριστός Ανέστη!»»

Του Αρχιμ. Αρσενίου Κατερέλου

BIBLIOΓΡΑΦΙΑ. ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΠΑΙΣΙΟΝ ΚΑΙ ΙΣΑΑΚ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΣ. «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ

Πηγές: [apantaortodoxias- blogs.sch.gr/kantonopou](http://apantaortodoxias-blogs.sch.gr/kantonopou)